

La Biblioteca del Congrés, Washington D.C.

La Biblioteca del Congrés és una institució coneguda arreu del món, com la biblioteca nacional dels Estats Units d'Amèrica, però aquesta no és la seva funció oficial. Mentre les biblioteques nacionals d'altres països són institucions amb les seves funcions establertes per llei, la Biblioteca del Congrés actua sobre unes bases *de facto*. Oficialment, el propietari de la biblioteca és el Congrés dels Estats Units, al qual serveix com a biblioteca legislativa i centre de recerca.

La Biblioteca del Congrés va ser establerta, a començament del segle XIX, per servir el Congrés dels recentment creats Estats Units d'Amèrica, i començà com una col·lecció dels textos legals que necessitaven els legisladors. A mesura que el país creixia, també creixia la biblioteca i les seves col·leccions anaven aplegant les obres publicades en el país.

En aquest segle la biblioteca ha esdevingut el dipòsit d'una gran quantitat de materials impresos a tot el món. Així mateix, la Biblioteca del Congrés ha tingut i té un paper de líder en tot allò que fa referència a procediments i pràctiques bibliotecàries entre les biblioteques americanes; la seva influència internacional també és innegable.

En l'actualitat hi ha tres grups principals d'usuaris als quals la biblioteca presta els seus serveis: el Congrés, els investigadors i els erudits de tot el món, i la comunitat bibliotecària americana. En aquest article examinarem, a través de la història de la Biblioteca del Congrés i dels serveis que presta actualment, com respon a les necessitats d'informació d'aquests tres grups d'usuaris.

Història

Durant els primers cinquanta anys de la seva història, la Biblioteca només era la biblioteca del Congrés. Abans que la capital dels Estats Units fos traslladada a Washington, el Congrés, que es reunia a Nova York i a Filadèlfia, utilitzava llibres de col·leccions privades. Quan el 1800 el govern es traslladà a la ciutat de Washington, D.C., aquí no hi havia biblioteques a l'abast, i per això el Congrés va destinar diners per a la construcció d'una biblioteca a l'edifici del Capitoli i per a la compra de llibres de lleis, de ciències polítiques, de medicina, d'agricultura, mapes i atlas, i d'arts i lletres.

L'any 1812 esclatà la guerra entre Anglaterra i els Estats Units perquè

aquests darrers havien donat suport als francesos en les guerres napoleòniques. El 1813 les tropes americanes cremaren el Parlament canadenc i la biblioteca, on avui hi ha Toronto. Les tropes angleses entraren a Washington el 1814 i cremaren la Casa Blanca i el Capitoli; la col·lecció original de la Biblioteca del Congrés va quedar destruïda.

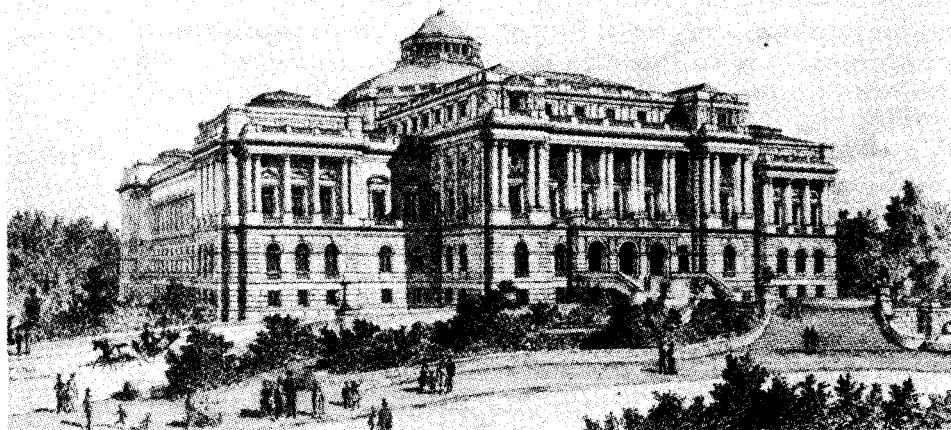
Thomas Jefferson, l'anterior president, va oferir la seva biblioteca personal al Congrés per substituir els volums perduts. La seva biblioteca, que havia acumulat durant els anys que havia passat com a diplomàtic a Europa i durant la seva llarga carrera política als Estats Units, era, segurament, la col·lecció personal més àmplia i extensa de tot el continent.

Tot i que el Congrés encara tenia la biblioteca allotjada en el vestíbul, de mica en mica va anar obrint les seves portes a altres agències de les altres dues branques del govern —l'executiva i la judicial—.

El 1840 s'inicià un sistema d'intercanvi de documents oficials amb altres països i això tingué un doble efecte per a la biblioteca. Per una costat, s'incrementà la seva col·lecció i, per l'altre, s'assegurà l'èmfasi dels fons en les àrees d'assumptes governamentals i polítics.

El caràcter de la Biblioteca del Congrés, tal com es coneix avui, és, en gran mesura, el resultat de la labor personal dels homes que han actuat com a Bibliotecaris del Congrés durant els 185 anys d'història de la biblioteca. El primer dels bibliotecaris que va deixar una empremta personal en el desenvolupament de la biblioteca va ser Ainsworth Rand Spofford, que fou nomenat per Abraham Lincoln en 1864. Entre els seus mèrits destaquen els d'augmentar notòriament la col·lecció i d'ampliar les funcions de la biblioteca per incloure aquelles que la convertien també en biblioteca nacional, a més de biblioteca del Congrés. Spofford va iniciar dos programes que van tenir un efecte important en el caràcter i la col·lecció de la biblioteca. El 1866 aconseguí un acord amb la Smithsonian Institution per traslladar a la Biblioteca del Congrés tot el material científic i tècnic d'aquella institució; així mateix, la biblioteca s'encarregà de l'intercanvi d'informes tècnics amb altres països. També s'estipulà que aquest material tècnic s'havia de posar a l'abast de la comunitat científica, i així la Biblioteca del Congrés obrí les seves portes al públic per primera vegada en els seus 66 anys d'història.

Amb anterioritat a aquest període, el registre del copyright no estava ben

Edifici Thomas Jefferson, el més antic de la Biblioteca del Congrés

organitzat i la seva gestió havia passat d'un departament a l'altre sense que s'acabés de determinar a qui corresponia. El 1869 el copyright estava en mans del Departament de l'Interior. Spofford va adonar-se que gestionar les sol·licituds de copyright proporcionaria a la biblioteca una font important per obtenir les publicacions del país. Des del 1870, quan Spofford va aconseguir de canviar la legislació sobre el copyright, qualsevol persona que vulgui tenir reconegut el dret d'autor sobre llibres, mapes, composicions dramàtiques o musicals, gravats, fotografies, negatius, etc. ha d'enviar dues còpies al Bibliotecari del Congrés.

Sens dubte que aquesta aflluència de nous materials va enriquir la col·lecció de la

biblioteca i va augmentar els seus fons de materials no llibrers. Així mateix, es va fer palès, que l'espai destinat a la biblioteca en el Capitoli era insuficient per a allotjar la gran quantitat de materials que anava arribant. Spofford va obtenir el permís per construir un nou edifici, que va ésser acabat el 1897.

El bibliotecari nomenat per substituir Spofford el 1897 fou John Russell Young, que va modernitzar l'organigrama de la biblioteca. Si la contribució de Spofford fou la de renovar els procediments d'adquisició, Young va concentrar la seva labor a fer més eficients les tècniques de processament, i així accelerà el procés de preparació dels materials per fer-los accessibles amb el màxim de rapidesa.

Després de Young, Herbert Putnam fou nomenat per dirigir la biblioteca. Putnam va estar davant de la Biblioteca del Congrés durant quaranta anys. Els seus esforços es van dirigir a facilitar l'ús de la col·lecció. Va ser Putnam qui va insistir en la idea d'una biblioteca nacional que, com a tal, havia d'estar al servei de totes les biblioteques del país, tant les petites com les grans.

Entre les tasques realitzades sota la direcció de Putnam cal destacar el servei de distribució de fitxes, la qual cosa eliminava la duplicació d'esforços. També va organitzar els serveis per als cecs (dels quals parlarem més endavant), i començà la publicació de bibliografies sobre els materials de la biblioteca, les quals eren destinades a erudits i investigadors.

Per tal de protegir el Congrés i assegurar-li l'ús de la seva biblioteca, Putnam va crear un servei de referència sobre legislació, que havia de preparar índexs, resums i compilacions de lleis, d'acord amb les necessitats del Congrés. Aquest servei ha evolucionat fins arribar a l'actual Servei de Recerca Congressional, que es descriu més endavant.

Els quatre bibliotecaris que han dirigit la Biblioteca del Congrés durant els darrers quaranta anys han seguit el programa

establert pels seus predecessors i, al mateix temps, cadascun ha deixat la seva empremta personal en la biblioteca. Archibald MacLeish, el poeta, modernitzà l'administració de la biblioteca; Luther H. Evans enfortí els seus lligams internacionals; L. Quincy Munford supervisà el creixement de la col·lecció i del personal; el director actual, l'historiador Daniel J. Boorstin, ha impulsat la cooperació amb el món acadèmic i de la investigació i així ha emfasitzat la importància que la biblioteca té per a la nació.

En els darrers quaranta anys hi ha hagut dues àrees de desenvolupament que cal remarcar:

1. *El paper de la Biblioteca del Congrés com un element central per a l'erudició i la investigació americanes.*

Amb l'objectiu de reunir tots els materials «que es publiquen en el moment i que són d'importància per a l'erudició», la Biblioteca va establir oficines a Nova Delhi, Nairobi, Djakarta, Rio de Janeiro, Tokyo, El Caire i a Europa, amb la finalitat d'adquirir materials per a la biblioteca.

2. *La importància dels materials que no són llibres per al recull de dades i la importància dels programes de preservació d'aquests materials.* La Biblioteca del Congrés ha estat pionera en la investigació i l'aplicació de noves tecnologies d'emmagatzematge de la

informació —videodiscs, memòria digital, microformes, pel·lícules, TV, cintes i gravacions sonores—.

Estructura

El director de la biblioteca té el títol de Bibliotecari del Congrés; és nomenat pel president dels Estats Units per a un període indefinit. El pressupost és controlat per un comitè del Congrés. Actualment hi ha cinc àrees principals d'administració i de servei:

1. Servei de recerca congressional —és un servei únicament per als membres del Congrés—.
2. Biblioteca de Lleis, que està subdividida per àrees geogràfiques (per exemple, lleis hispàniques).
3. Serveis de processament, que inclouen adquisicions, catalogació, i altres activitats com donatius i intercanvis.
4. Serveis de recerca, que tenen cura de la col·lecció i d'ajudar a la seva utilització. Les sales d'estudis regionals, tals com la Hispanic Division, l'Oriental Division i l'Eastern European Division, depenen d'aquests serveis. Així mateix, als Serveis de Recerca hi ha col·leccions especials com música, fotografies, manuscrits, llibres rars, mapes, gravats, etc.
5. Oficina del copyright, o de drets d'autor.
6. Programes per a la nació —Servei nacional per als cecs i impossibilitats físics, centre de literatura infantil, Centre de costums populars americans.

La Biblioteca i el Congrés

El Servei de recerca congressional (SRC) té la responsabilitat de respondre a les necessitats d'informació dels membres de les dues cambres del Congrés —el Senat i la Cambra de Representants—. El nombre de personal en el SRC és de 850 persones, un 90% de les quals són especialistes en àrees relacionades amb l'activitat congressional (geologia, lleis, biologia, sanitat, treball, transports, comerç, defensa, aeronàutica, etc.)

El 1984 el SRC va respondre a gairebé 500.000 peticions d'informació; les respostes van de contestes curtes amb dades factuais a informes i anàlisis detallades sobre les preguntes en qüestió. A més a més dels serveis de referència, el SRC també prepara informes, amb bibliografies molt extenses, sobre temes d'interès per al Congrés. Aquests informes s'emmagatzemen a l'ordinador de la biblioteca, on són posats al dia periòdicament fins que deixen de ser tema de discussió o d'interès.

La Biblioteca i la nació

Entre les divisions de la Biblioteca del Congrés les que tracten directament amb una àmplia audiència de tot el país són l'Oficina de drets d'autor i el Centre nacional per a cecs i impossibilitats

físics. L'Oficina de drets d'autor rep còpies de totes les obres produïdes als Estats Units per a les quals l'autor o creador ha buscat la protecció del drets d'autor (als Estats Units no hi ha un sistema de dipòsit legal). D'una mitjana d'uns 500.000 documents rebuts anualment, la Biblioteca en seleccions uns 400.000 per afegir-los a la col·lecció permanent de la Biblioteca.

El Centre nacional per als cecs i impossibilitats físics deixa en préstec materials en Braille, en cassette o en discs a tots aquells que tenen dificultats per a llegir. Durant el 1984 hi van haver 19.000.000 de préstecs. Aquest servei és gratuït i funciona amb la cooperació del Departament de Correus i les Biblioteques estatals. Hi ha uns setanta títols de revistes populars que estan disponibles per als invidents i que es publiquen simultàniament a la còpia en paper. Cada any s'afegeixen uns 2.300 títols nous de llibres a la col·lecció. Aquesta divisió de la Biblioteca del Congrés introduí els discs de 33 1/3 rpm, per als seus oients, el 1934, catorze anys abans de la seva comercialització. Actualment, els discs de la Biblioteca del Congrés giren a 8 1/3 rpm i ofereixen tres hores de lectura.

El Centre de literatura infantil, que té una col·lecció de més de 300.000 obres,

opera com un centre de referència per als professionals d'aquest camp — editors, bibliotecaris, pedagogs, productors de pel·lícules, etc.—, més que com a biblioteca infantil. Aquest Centre publica una llista anual de llibres, catàlegs i guies de materials infantils, i patrocina conferències i programes especials en aquest camp.

El Centre de costums populars americans s'inicià el 1928 amb el donatiu d'una col·lecció privada. El seu objectiu era el d'enregistrar l'autèntica música popular americana abans que es perdés o alterés amb el progrés de la ràdio i el disc. El 1978 el Centre es va fusionar amb l'Arxiu de cultura popular. Actualment ambdues institucions fan recerca en el camp de la música i la cultura popular, recullen materials originals en qualsevol format i els posen a disposició dels investigadors i del públic en general. Si bé en un començament el Centre tractava de les tradicions dels Estats Units, en aquests moments té una projecció internacional.

La biblioteca de les biblioteques

Juntament amb la seva funció no oficial de biblioteca nacional, la Biblioteca del Congrés ha assolit un paper de líder entre les biblioteques americanes durant els darrers cent anys. Com a tal ha

col·laborat amb l'American Library Association i amb altres associacions professionals, tant nacionals com internacionals.

Tal com he esmentat abans, Herbert Putnam introduí el servei de distribució de fitxes impreses. En el seu moment culminant, la Biblioteca venia a biblioteques de tot el món 87 milions de fitxes cada any. La Biblioteca del Congrés encara ofereix aquest servei, malgrat que ella mateixa ja no utilitza fitxes des del 1981, quan va tancar el seu catàleg i va iniciar un catàleg en línia d'accés públic. Els clients d'aquest servei també han disminuït a causa, sobretot, de les xarxes automatitzades de catalogació i dels catàlegs en línia desenvolupats per les mateixes biblioteques.

L'oficina de préstec interbibliotecari de la Biblioteca del Congrés té també una gran activitat. Anualment hi ha un préstec de 250.000 llibres a altres biblioteques.

Potser allò més útil per als bibliotecaris ha estat la publicació d'una sèrie d'eines bàsiques. Podríem mencionar el sistema de classificació de la Biblioteca del Congrés, la llista d'encapçalaments de matèries utilitzada per la Biblioteca del Congrés, el *National Union Catalog*

(NUC) i el *New Serial Titles* (NST). Els dos primers són utilitzats per la majoria de les grans biblioteques dels Estats Units. El NUC i el NST són el producte de la col·laboració de diverses biblioteques dirigides per la Biblioteca del Congrés. Aquests dos catàlegs han simplificat la feina de moltes biblioteques en ajudar a identificar i verificar títols de publicacions monogràfiques i de publicacions en sèrie, tant a l'hora d'adquirir i catalogar materials com per al préstec interbibliotecari o per establir la política de desenvolupament de les col·leccions.

El paper predominant de la Biblioteca del Congrés va continuar quan els ordinadors van aparèixer en el món de les biblioteques, amb el desenvolupament del format MARC (Machine Readable Cataloging) per a la transmissió electrònica de dades bibliogràfiques. El projecte MARC de la Biblioteca del Congrés ha permès el desenvolupament ràpid de bases de dades bibliogràfiques i dels projectes de catalogació cooperativa que actualment existeixen en els Estats Units. El format MARC ha estat acceptat com una norma internacional per la ISO i és utilitzat per a la preparació de bibliografies i catàlegs automatitzats per biblioteques de molts països. A Espanya tenim els exemples de l'IBERMARC i del CATMARC.

La col·lecció i el seu processament

És formada per llibres una gran part de la col·lecció de la Biblioteca del Congrés? sí/no.

És en anglès la majoria dels fons de la Biblioteca del Congrés? sí/no.

La resposta a cada una d'aquestes preguntes és «no», la qual cosa sorprèn a molta gent. Els materials que no són llibres són en una proporció de 4 a 1 en relació amb els llibres, i menys d'una quarta part dels llibres de la Biblioteca del Congrés són en anglès. La majoria dels llibres de la Biblioteca representen 471 llengües diferents de l'anglès. Per exemple, hi ha 1.300.000 llibres en llengües orientals.

La Biblioteca ocupa 5.319 persones. A més a més de bibliotecaris, hi ha advocats, artistes, jardiniers, experts en conservació i preservació de materials, per no esmentar els especialistes en matèries determinades que es troben al SRC. La col·lecció té 82 milions de documents, dels quals n'hi ha 20 milions que són llibres. La Biblioteca rep per subscripció 1.700 diaris corrents i 130.000 títols de revistes. El pressupost de 1984 va ser de 236.010.000 dòlars.

Adquisicions. El 1.500.000 de títols que la Biblioteca rep anualment prové d'una

gran varietat de fonts: el dipòsit de drets d'autor, intercanvis del Govern i donatius oficials (dels governs estatals, de governs estrangers, d'agències internacionals, etc.), donatius, transferències d'altres agències federals i compres. El total és de 10 milions de documents cada any.

Un aspecte prioritari del procés d'adquisició és la selecció dels materials. A causa de problemes d'espai i del constant augment dels costos d'emmagatzematge de llibres, els encarregats de seleccionar material han de sospesar seriosament quins són els materials que accepten i quins són els que no accepten per a la col·lecció. Recentment, tots els llibres tècnics sobre medicina foren enviats a la Biblioteca Nacional de Medicina.

Catalogació. Per tal de poder processar tot el material que s'accepta per a la col·lecció, el departament de processament disposa de 1.500 empleats. El procés de catalogació es divideix en diverses fases: un bibliotecari fa la catalogació descriptiva, un altre dóna els encapçalaments de matèries, una tercera persona classifica el document segons el sistema de classificació de la Biblioteca del Congrés i, finalment, un altre professional classifica el document segons la classificació decimal de Dewey. (La signatura decimal segons la

classificació de Dewey és únicament un servei per a altres biblioteques ja que la Biblioteca del Congrés ordena els seus fons d'acord amb el seu propi sistema de classificació). Amb el projecte Cataloging in Publication (catalogació a la publicació), els llibres publicats als Estats Units tenen una catalogació provisional fins i tot abans de ser publicats.

Preservació. La preservació de documents és una de les preocupacions principals de la Biblioteca. L'Oficina de preservació de microfilm és responsable de la identificació i microfilmació de materials. Els criteris per seleccionar aquests materials són les necessitats d'espai, les condicions físiques dels documents, les vegades que el document és utilitzat, i els projectes de microfilmació cooperativa a Estats Units i a l'estranger.

Un esforç recent dins de l'àrea de preservació és el projecte de desadificació. Hi ha plans per construir una planta que serà capaç, a partir del 1987, de tractar un milió de llibres cada any. El procés de desadificació consisteix en un tractament químic amb dietil de zinc.

En els darrers anys la Biblioteca ha estat mol involucrada en la investigació del

potencial de la tecnologia dels discs òptics per a l'emmagatzematge de materials bibliogràfics i no bibliogràfics (com ara fotografies, cartells, plànols d'arquitectura, noticiaris televisius, fragments de pel·lícules, etc.). El projecte emmagatzemarà 500.000 imatges cada any procedents de diverses fonts impreses, principalment diaris, i podran ser consultades en els terminals de la sala de lectura de la Biblioteca.

Conclusió

Com hom pot observar, la Biblioteca del Congrés ha recorregut una llarga distància des dels temps en què era, únicament, la biblioteca del Congrés. Durant la seva història, la Biblioteca ha rebut peticions de servei dels tres grups que avui constitueixen la seva clientela. Entre la comunitat bibliotecària dels Estats Units hi ha, de tant en tant, temors que el Congrés retalli algun dels serveis bibliotecaris bàsics que no són necessaris per a la mateixa biblioteca. Per això hi ha moltes demandes per a l'establiment d'una biblioteca nacional, totalment independent del Congrés, que podria dedicar totes les seves energies a les biblioteques de la nació. Però, per al futur més pròxim, la Biblioteca del Congrés, continuarà, tal com fins ara, amb les obligacions que té, per tradició

ja que no per llei, vers el públic i la comunitat bibliotecària.

Alice Keefer Riva

Bibliotecària en cap

Institut d'Estudis Nord-americans

Bibliografia

Bowker Annual of Library and Book Trade Information (New York: R.R.Bowker).

Articles intitulats «The Library of Congress» en els volums següents: 1985 (pp. 146-154), 1984 (pp.121-129), i 1983 (pp.105-112)

Goodrum, Charles A., *The Library of Congress* (New York; Washington: Praeger Publishers, 1974).

Guide to the Library of Congress (Washington: Library of Congress, 1985).

Gurney, Gene, *The Library of Congress: a picture story of the world's largest library* (New York: Crown Publishers, 1966).

The Library of Congress: a portrait of an American institution (Vídeo) (British Broadcasting Company, 1978) 2 cassettes (90 min.).